

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์
ชุดร่ายมาตรฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบ
การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิง

COMPARISON OF DANCE CLASS LEARNING ACHIEVEMENT
IN RUMWONG MATTRATHARN DANCING FOR
MATTAYOMSUKA III STUDENTS USING DAVIES' PRACTICAL
SKILLS INSTRUCTIONAL MODEL COMBINED WITH
DEMING QUALITY CYCLE CONCEPT

วัลย์ลดา สິงาม* และคำรณ สุนทรานนท์**

WALLADA SI-NGAM AND KAMRON SUNTHARANONT

(Received: August 28, 2023; Revised: September 30, 2023; Accepted: February 6, 2024)

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่ายมาตรฐาน สำหรับนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอน
ทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่ายมาตรฐาน
ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพ
เดมมิงกับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอ่างทองปัทมโรจน์วิทยาคม รวมทั้งสิ้นจำนวน 62 คน
เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 32 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 6 แผน
แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ ใช้สถิติทดสอบค่า t - test แบบกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระ
และ t - test แบบกลุ่มตัวอย่างอิสระ พบว่า 1) นักเรียนกลุ่มทดลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

* นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลธัญบุรี

Master of Education Program students Department of Dramatic Arts Studies, Faculty of Fine and
Applied Arts, Rajamangala University of Technology Thanyaburi

** สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

Fine Arts Program in Dramatic Arts Studies, Faculty of Fine and Applied Arts, Rajamangala University
of Technology Thanyaburi

ด้านความรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) นักเรียนกลุ่มทดลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ : รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส วงจรคุณภาพเดมมิง นาฏศิลป์ มัธยมศึกษาปีที่ 3

Abstract

This research aimed to: 1) compare the learning achievement in dance knowledge of standard Rumwong Matthratharn dance set among students learning using Davies' practical skills instructional model combined with Deming's quality cycle concept before and after the learning process; 2) compare the learning achievement in dance knowledge of standard Rumwong Matthratharn dance set between the experimental group using Davies' practical skills instructional model combined with Deming's quality cycle concept and the control group taught in the conventional manner. The sample group consisted of 62 Matthayomsuka III students from Angthong Patthamarot Wittayakhom School, comprising 30 students in the experimental group and 32 students in the control group, selected through simple random sampling. The research tools included learning activity plans (6 plans), knowledge achievement tests, using both independent samples t-test and paired samples t-test. The findings revealed that: 1) the experimental group students showed significantly higher learning achievement in dance knowledge after the learning process compared to before, with a statistical significance level of 0.01, and 2) the experimental group students demonstrated significantly higher learning achievement in dance knowledge compared to the control group students, with a statistical significance level of 0.01.

Keywords: Davies' practical skills Instructional Model, Deming Quality Cycle, Dramatic Arts, Matthayomsuka III

บทนำ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กล่าวถึงมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระที่ 3 ศึกษานาฏศิลป์ มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิวิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระ

สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล ทั้งยังกำหนดความสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ว่าเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชม ความงาม สุนทรียภาพ ความมีคุณค่าซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ พัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจสติปัญญา อารมณ์ สังคม นำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนเชื่อมั่นในตนเองแสดงออกในเชิงสร้างสรรค์ พัฒนาระบบการเรียนรู้ การเห็นภาพรวม การสังเกตรายละเอียด สามารถค้นพบศักยภาพของตนเอง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 183)

การจัดการเรียนการสอนร่างมาตรฐาน มีวัตถุประสงค์สำคัญคือให้ผู้เรียนฝึกทักษะการรำรำ ใช้นาฏยศัพท์และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ที่เหมาะสม ซึ่งต้องใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นการพัฒนาทักษะปฏิบัติ เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ผู้สอนจำเป็นต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการถ่ายทอดที่เน้นการพัฒนาทักษะปฏิบัติเป็นสำคัญการจะฝึกให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีทักษะปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ได้นั้นสิ่งสำคัญอย่างมากจึงต้องได้รับการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ (คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556, น. 12)

วลัย อิศรางกูร ณ อยุธยา (2555, น. 2-3) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของทักษะว่าเป็นกระบวนการที่มีทั้งทางร่างกาย อารมณ์และปัญญา ไม่สามารถเกิดขึ้นเองอย่างอัตโนมัติแต่จะมีการพัฒนาหรือทำให้เกิดขึ้นได้เมื่อผ่านการฝึกปฏิบัติ ทั้งการใช้สมองและลงมือทำประกอบด้วยทักษะย่อยหลายทักษะ ทั้งนี้ ทิศนา แคมมณี (2560, น. 242) กล่าวว่าทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาการทางกายของผู้เรียน เป็นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกาย ทักษะปฏิบัติสามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการ และความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ ความเร็วหรือความราบรื่นในการเรียนรู้

เดวิส (Davies, 1971, pp. 50-56) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 5 ขั้น คือ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติ

ทักษะย่อย 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ และ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์

วงจรเดมมิง PDCA (Deming Cycle) เป็นเทคนิคการปรับปรุงงานหรือแม้แต่การเรียนการสอนให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง ช่วยให้ผู้สอนสามารถค้นหาปัญหาอุปสรรคในการเรียนรู้แต่ละขั้นตอน และสามารถนำมาใช้ได้กับทุกกิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1) P : Plan วางแผน 2) D : Do ปฏิบัติตามแผน 3) C : Check ตรวจสอบประเมินผลและนำผลประเมินมาวิเคราะห์ 4) A : Action ปรับปรุงแก้ไขดำเนินการให้เหมาะสมตามผลการประเมิน (ยุทธนา เกื้อกุล, 2560, น. 129-160)

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนอ่างทองปัทมโรจน์วิทยาคม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 59.22 (โรงเรียนอ่างทองปัทมโรจน์วิทยาคม, 2561, น. 23) และปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชานาฏศิลป์ ที่ผู้วิจัยพบในการจัดการเรียนการสอนรายวิชานาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่สูงเท่าที่ควร นักเรียนบางส่วนขาดทักษะในการเรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ เช่น ขาดทักษะปฏิบัติ การเคลื่อนไหว การฝึกภาษาท่า ไม่สามารถจดจำและไม่สามารถปฏิบัติท่ารำได้ ฯลฯ

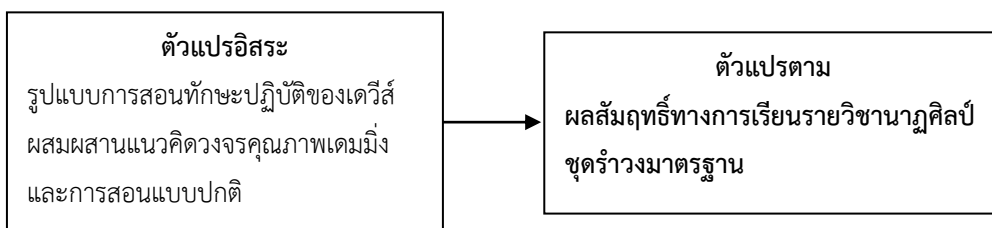
ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนรายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐาน สำหรับนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิงในรูปแบบของการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐาน สำหรับนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิง ซึ่งในการศึกษารั้วนี้ เลือกมาเป็นหัวข้อศึกษาจำนวน 2 เพลง คือ เพลงดอกไม้ของชาติ และเพลงหญิงไทยใจงาม เพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนพัฒนาทักษะปฏิบัติของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ปลุกฝังคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในตัวผู้เรียนเกิดเป็นเจตคติที่ดีต่อการแสดงนาฏศิลป์ อันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ เปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้แสดงความสามารถตามความถนัด ความสนใจ เป็นส่วนหนึ่งในการอนุรักษ์ เผยแพร่และสืบทอดนาฏศิลป์ให้คงอยู่อย่างยั่งยืนสืบไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐาน สำหรับนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดิมมี ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐาน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดิมมีกับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย
ที่มา : ผู้วิจัย

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยในครั้งนี้ มีขอบเขตเนื้อหา ประกอบด้วย ร่างมาตรฐาน เพลงดอกไม้ของชาติ และเพลงหญิงไทยใจงาม ตามแบบฉบับของกรมศิลปากร ซึ่งมีสาระเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา ลักษณะและรูปแบบการแสดง เนื้อร้องและความหมายของเนื้อร้อง จังหวะ ทำนองเพลงและดนตรี การแต่งกาย ท่ารำและโอกาสที่แสดง

ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนอ่างทองปัทมโรจน์วิทยาคม จำนวน 7 ห้องเรียน จำนวน 283 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนอ่างทองปัทมโรจน์วิทยาคม โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 2 ห้อง จากจำนวน 7 ห้อง ที่จัดนักเรียนแบบละความสามารรถ แล้วสุ่มให้เป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 1 ห้อง จำนวน 32 คน

วิธีการศึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เครื่องมือในการวิจัย วิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิง และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอนแบบปกติ แต่ละรูปแบบมีจำนวน 6 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ รวม 6 ชั่วโมง ประกอบด้วยเนื้อหาด้านความรู้ความเข้าใจและทักษะปฏิบัติ ชุตรำวงมาตรฐาน เพลงดอกไม้ของชาติและเพลงหญิงไทยใจงาม

2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ เรื่องความรู้เกี่ยวกับร่ำวงมาตรฐาน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.1 ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระนาฏศิลป์) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1.2 ศึกษาเอกสาร เรื่องร่ำวงมาตรฐาน เพลงดอกไม้ของชาติและเพลงหญิงไทยใจงาม

1.3 กำหนดเนื้อหาสาระแล้วนำมาออกแบบสร้างเป็นแผนการจัดการเรียน โดยมีส่วนประกอบสำคัญคือ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

1.4 นำแผนการจัดการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุตรำวงมาตรฐาน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา

1.5 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้และนำแผนการจัดการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุตรำวงมาตรฐาน เสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา (IOC) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 67) ผลจากการตรวจสอบ ได้ค่า $IOC = 0.80 - 1.00$

1.6 เตรียมแผนการจัดการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุตรำวงมาตรฐาน เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

2. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้

2.1 วิเคราะห์เนื้อหา จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เพื่อสร้างแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

2.2 ศึกษาเทคนิคการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเขียนข้อสอบการวิเคราะห์ข้อสอบและเทคนิคการเขียนข้อสอบ ลักษณะแบบทดสอบเป็นแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 1 ฉบับ จำนวน 25 ข้อ โดยออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหา และสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละรายแผน

2.3 นำแบบทดสอบรายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐานเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา

2.4 ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบ รายวิชานาฏศิลป์ชุดร่างมาตรฐาน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา (IOC) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 67) ผลจากการตรวจสอบ ได้ค่า $IOC = 0.80 - 1.00$

2.5 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนอ่างทองปัทมโรจน์วิทยาคม 1 ห้อง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/8 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน

2.6 นำผลจากการทำแบบทดสอบมาวิเคราะห์ เพื่อหาค่าความยาก (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อและหาค่าความเชื่อมั่น แล้วคัดเลือกแบบทดสอบที่มีประสิทธิภาพไว้ใช้จริง 20 ข้อ จาก 25 ข้อ (สมนึก ภัททิยธนี, 2551, น. 255) ผลจากการวิเคราะห์ได้ค่าความยาก จำนวน 20 ข้อ เท่ากับ $0.45 - 0.60$ ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ $0.30 - 0.40$ และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.75 ตามลำดับ

2.7 พิมพ์แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ จำนวน 1 ฉบับ คือ แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับร่างมาตรฐาน จำนวน 20 ข้อ เติมนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยส่งหนังสือถึงอำนวยการโรงเรียนอ่างทองปัทมโรจน์วิทยาคม เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ชี้แจงผู้เรียนให้รับทราบเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตลอดจนการวัดและการประเมินผล

3. ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้นักเรียน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และทำการบันทึกผลการทดสอบไว้เป็นคะแนนการทดสอบก่อนเรียน แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

4. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน ชุดร่างมาตรฐาน เพลงดอกไม้ของชาติและเพลงหญิงไทยใจงามกับกลุ่มทดลอง สำหรับนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิง จำนวน 6 แผน และกลุ่มควบคุมที่สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนแบบปกติ จำนวน 6 แผน โดยใช้ระยะเวลาเท่ากัน

5. ดำเนินการทดสอบหลังเรียน วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้กับนักเรียน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบและทำการบันทึกผลการทดสอบไว้เป็นคะแนนการทดสอบหลังเรียน แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐาน สำหรับนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการทดสอบค่าที (Dependent Samples t-test)

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐาน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิงกับกลุ่มควบคุมที่เรียนรู้ด้วยการสอนแบบปกติ โดยการทดสอบค่าที (Independent Samples t-test)

ผลการศึกษา

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐาน สำหรับนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน มีรายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐาน สำหรับนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน (n=30)

การทดสอบ	$\bar{X}$	S.D.	df	t	P
ก่อนเรียน	8.20	2.33	29	44.617**	0.000
หลังเรียน	16.47	1.76	29		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

ที่มา : ผู้วิจัย

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่ววงมาตรฐาน พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่ง มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อัตราหลังเรียน ($\bar{X} = 16.47$, S.D. = 1.76) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 8.20$, S.D. = 2.33) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่ววงมาตรฐาน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่งกับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ มีรายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่ววงมาตรฐาน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่งกับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	df	t	P
กลุ่มทดลอง	30	16.47	1.76	60	5.077**	0.000
กลุ่มควบคุม	32	13.65	2.50	60		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

ที่มา : ผู้วิจัย

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่ววงมาตรฐาน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ของกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่งแตกต่างจากกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่ววงมาตรฐาน สำหรับนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่ง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่ววงมาตรฐานที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่ง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่ววงมาตรฐาน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่งกับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่ววงมาตรฐานที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

ผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่ง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐานที่สอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อภิปรายผล

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐาน สำหรับนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่ง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐานที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่ง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่ง เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เป็นลำดับขั้นการเรียนรู้ที่มีความง่ายไปสู่การเรียนรู้ที่มีความยาก และเป็นการเรียนรู้ซ้ำ ๆ ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และผู้เรียนสามารถประเมินและทราบข้อบกพร่องของตนเองจึงช่วยพัฒนาตนเองทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดี จึงส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐานสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชันนธร หิรัญเชาว์ (2562, น. 73) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะนาฏศิลป์ไทย และความคิดสร้างสรรค์ตามแนวคิดของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น พบว่า 1) นักเรียนมีทักษะนาฏศิลป์ไทยหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.1 และ 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.1

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐาน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่งกับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐานที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่ง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่างมาตรฐานที่สอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งนี้เนื่องมาจากกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิ่ง มีการจัดการเรียนรู้ที่เป็นลำดับขั้นจากการเรียนรู้ที่มีความง่ายไปสู่การเรียนรู้ที่มีความยากตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และมีการฝึกให้ผู้เรียนสามารถฝึกปฏิบัติทักษะย่อย ๆ แล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันไป

เป็นทักษะใหญ่ โดยที่ผู้เรียนสามารถประเมินและทราบข้อบกพร่องของตนเองได้ ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่ากลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ สอดคล้องกับ นิทยา เต็งประเสริฐ และนนทลี พรธาดาวิทย์ (2558, น. 20) ได้ศึกษาการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ ชุดระบำไก่ วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุดระบำไก่ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในภาพรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ มนชนก รัตนจำนง (2561, น. 48) ได้ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ระหว่างการสอนรูปแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิสมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าการสอนแบบปกติ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดการเรียนการสอนจำเป็นต้องใช้สื่อและเทคโนโลยีในการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว ผู้สอนควรทำการตรวจสอบสภาพอุปกรณ์ให้มีความพร้อมเสมอ เพื่อไม่ให้เป็นอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอน

2. ควรนำรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพ เดมมิงไปจัดการเรียนรู้ในเรื่องการแสดงอื่น ๆ เช่น ระบำ รำ หรือร่ายมาตรฐานในเพลงอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาพัฒนาการจัดการเรียนรู้และนำแผนการจัดการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุดร่ายมาตรฐาน ด้วยรูปแบบอื่น เช่น การสอนเสริมผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิง เพื่อเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของรูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้แบบต่าง ๆ

2. ควรทำการศึกษาการนำรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผสมผสานแนวคิดวงจรคุณภาพเดมมิง ไปทดลองใช้ในรายวิชาปฏิบัติอื่น ๆ เพื่อพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ตามหลักสูตร

การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่ง

สินค้าและพัสดุภัณฑ์.

- คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2556). เอกสารหลักสูตรอบรมแบบ e-Training กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ: นาฏศิลป์ (สำหรับผู้สอนระดับประถมศึกษา – มัธยมศึกษา). [ออนไลน์]. ค้นเมื่อ 16 พฤศจิกายน 2565. เข้าถึงจาก <http://www.krakird.com/02119.pg1>
- ชนันธร ทิรัญเชาว์. (2562). การพัฒนาทักษะนาฏศิลป์ไทยและความคิดสร้างสรรค์ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ทิตนา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 21). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา เต็งประเสริฐ และนนทลี พรธาดาวิทย์. (2558). “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติชุดระบำไก่ วิชาดนตรี-นาฏศิลป์”. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 9, 2: 13-21.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- มนชนก รัตนจำนง. (2561). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ยุทธนา เกื้อกุล. (2560). การพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อสร้างผู้เรียนสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- วลัย อิศรางกูร ณ อยุธยา. (2555). ครุสังคมศึกษากับการพัฒนาทักษะแก่นักเรียน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2551). การวัดผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 10). กทม: ประสานการพิมพ์.
- Davies, I.K. (1971). *The management of learning*. London: McGraw-Hill.